

Velikonoční příběh

Drazí farníci!

Když končil páteční den a velká nespravedlnost, která byla spáchána na Ježíšovi, museli být někteří lidé otřeseni. Nepochopitelná situace pro všechny, kteří měli Ježíše rádi a vkládali v něho všechny své naděje. A teď je po všem. Konec. Vojáci uklidí své nástroje. Ti, jenž dostali svůj žold půjdou zapíjet, aby ještě více otupili vlastní svědomí. Někteří půjdou hlídat jeden hrob, možná ani neví proč, zkrátka dostali tento úkol a peníze. Přátelé jsou zdrceni ze všeho, co v posledních hodinách viděli a prožili, jsou nevyspaní, unaveni, vyčerpáni, prolili spoustu slz, zažili strach a výsledek? Je konec, definitivní loučení. Ježíš nesedí na koni, jako římské vojsko, nesedí už ani na tom obyčejném oslátku, zvířeti chudých lidí. Nikdo nevolá: „Hosana!“

Jeden ušlechtilý muž našel odvahu a riskoval všechno, své zaměstnání, možná i vlastní život, ale využil možnost a jako člen velerady šel za Pilátem. A co dělal Pilát, po tom, co odsoudil nevinného člověka? Možná jich v minulosti bylo mnohem víc, nevinných bezejmenných lidí, ale tento Člověk byl jiný. Tak co dělá ten, kdo ublíží druhému? Nevíme, když ho ale přišel Josef z Arimatie požádat o Ježíšovo tělo, dal svolení. A Josef Ježíše pohřbil, v soukromí, za malé účasti.

Tím by se to mohlo uzavřít, politici rozšířili svoje verze a teorie, proč musel Nazaretský zemřít. Vojáci přijali odměnu, zrádce se zhroutil, Pilát s Herodem se stali přáteli.

Ale co všichni ti, jimž Ježíš odpustil hříchy, to už nikde v marketu nekoupí. Očištění malomocní, vzkříšené děti, obrácení násilníci, uzdravené zástupy, co mají teď dělat? Je konec. Jenomže, všichni o tom hovoří, celé hlavní město si vypráví, co se stalo. A kde jsme byli my? Ale ano, také jsme tam byli, také tam jsme, a ještě jednou tam budeme.

Dva smutní přátelé jdou cestou, mluví o svých pocitech, potřebují se vymluvit, možná aby neupadli do šoku, to se tak v příručkách první pomoci přece píše, že člověka je potřeba zabalit do teplé deky, vypít horký čaj, být uklidňován, utěšován, má se vyplakat, má mít prostor sdělit svou bolest, nemá ji dusit v sobě. Možná na tom kamarádi nebyli nejhůře, když ještě měli sílu vyrazit do Emauz, ale dobře na tom také jistě nebyli. Šli a přidal se k nim ještě Jeden a začal se vyptávat. Nebyl to třeba lékař v přestrojení, když věděl, jak důležité je sdělit vlastní emoce? Ano. Určitě to byl doktor z krizového týmu a hledal lidi v šoku, byl to záchranář. Ale pro dva smutné učedníky nebyl dostatečně kompetentní, neměl totiž potřebnou odbornost-chyběli mu informace, jinak by se přece neptal, co se stalo. **„O čem to cestou rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i před vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali.“ (Lk 24, 17-20)**

Podle církevního historika a biskupa Eusébia, který se narodil ve třetím století, byl Kleofáš bratrem svatého Josefa, tedy pěstouna Pána Ježíše. Svým způsobem můžeme říct, že se Ježíš na cestě do Emauz připojil ke svému strýci, který ho ale nepoznal. **Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. (Lk 23, 15-16)**

Pán Ježíš se přidává na našich cestách i k nám, ale něco nám brání jej poznat. A On i nám říká: **„Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“** Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: **„Zůstaň s námi, neboť se**

**připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi.
(Lk 23, 25-30)**

To ale není starý příběh učedníků, to je náš příběh. Do které vesnice právě jdeme? Už nám hořelo srdce z toho, že je Pán s námi? Ano, to všechno je náš příběh, naše cesta, kdy utíkáme z Jeruzaléma, protože to je místo i našich bolestí. Kolik událostí jsme chtěli v životě naprosto jinak, co všechno se nemělo podle našich myšlenek stát a stalo se. S kolika lidmi jsme se chtěli rozloučit, ale nerozloučili se, kolika lidem jsme neřekli, že je máme rádi a už tu nejsou. Ten neměl zemřít, ten neměl onemocnět, ten se měl narodit zdravý, ten se neměl ženit, ten se neměl rozvést, měli jsme jít tam, neměli jsme chodit jinam – naše představy, jak to má být. Pro naše představy nevidíme, kdo se k nám chce přidat, kdo nám chce věci objasnit, kdo je ten, jenž nám chce zapálit srdce, abychom se nebáli být tou ztracenou ovečkou, která bude nalezena ne proto, aby dostala pořádný výprask, ale aby poznala, jaké to je být vzácná, být vzácný v Hospodinových očích.

Již jsem vám vzpomínal, že Boží svět je svět jmen, ale ten mediální je svět čísel. Slyšíte to slovo mediální? Kdo potřebuje médium, nic vám to nepřipomíná? Pokud Vám opravdu příběh učedníků na cestě do Emauz připadá daleko od reality, pak tu máme vlastní příběh.

Patnáctého března jsme měli v kostele slavnost, křest malého dítěte. Opravdu to dalo práci všechno zařídit tak, aby se mohla nejbližší rodina sejít. Na dveřích byly instrukce, pan kostelník opakovaně počítal a pak zamknul, aby slavnost nenarušil ten „jeden navíc“, který by to přečíslil. No slavnost to byla pěkná, než přijela policie, protože „paní ze své kuchyně“ viděla, že jsme porušili zákon, šéf z kanceláře viděl, že jsme porušili zákon a lidé následně na internetu sdíleli své názory o porušení zákona. Pouze lidé zúčastnění zůstali jediní, kteří asi nevědí, co se ten den stalo. Pan kostelník spočítal třicet, příslušníci minimálně třicet sedm lidí vybíhajících z pěti vchodů kostela (Už jste někdy počítali počet našich vchodů?), internetová i mimo internetová diskuse se shodla na šedesáti lidech uzamčených v kostele. Paráda! Jak je

snadné šířit nepravdy a lži, přečíst si bulvár, ve kterém není hájena čest nikoho. Nikdo z nás nechce, aby o něm tak někdo psal, ale jak se říká: „Z cizího krev neteče.“ Co můžeme dělat? To, co Pán Ježíš, odpustit všem a všechno. Zůstává v nás ovšem otázka: „Co se stalo s naším společenským vnímáním skutečnosti? Neocitli jsme se při posuzování věcí v klamu? Máme ještě světlo na cestu a kdo je naším světlem?“

Pánu Ježíši šlo vždy o jediné, ne o čísla a o počty, ale o konkrétní srdce, které potřebuje, aby byl Bůh na té jeho straně.

Člověk, který se cítí milovaný nebude mít nikdy potřebu posílat falešná udání ani kazit dobré jméno jiným. My tak moc potřebujeme nechat se obejmout Ježíšem takoví, jací jsme. Upřímně si přiznat, že bez něho nedojdeme, že naše síly, pokud ještě nějaké máme, nestačí na to, dojít až do konce. A Ježíš je jediný, který zná cestu domů. Když nedojdeme všichni, je to špatně. I jedno ztracené dítě je prohra, bude navždy scházet u stolu, u plného stolu, který je již připravený. Den už se nachýlil. Jediné, co ještě můžeme udělat je, poprosit sami za sebe, ale i společně: **„Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den už se nachýlil.“ (Lk 24, 29).**

Drazí farníci, na závěr tohoto listu bych Vám chtěl poděkovat, že jste naslouchali a přijímali slova, které jsem Vám sdělil prostřednictvím několika listů. Děkuji zejména těm, kteří odpověděli na mé výzvy a snažili se vzájemně podporovat. Těším se na naše společné setkání, při slavení Eucharistie, až nám Pán otevře oči a poznáme ho stejně jako učedníci na cestě do Emauz.

Ze srdce Vám žehnám

O. Marek